Sean McMullen

Glasul de oţel

Jurnalul Tynedale se încheia cu finalitatea şocantă şi tăioasă a securii călăului. Edward şi William Tynedale muriseră în 1406, când culevrina pe care cei doi o testau a explodat. Informația nu era o simplă referință, figura pe o fotocopie oferită de Sir Steven Chester. Până în anul 1404, mare parte a jurnalului o constituiau însemnările despre amestecuri de praf de puşcă şi aliaje pentru țevi de arme de foc. Restul erau note şi observații despre optică, astronomie, zborul păsărilor şi se vorbea chiar şi de construcții navale. Apoi, la data de 4 aprilie 1404, William a notat că tocmai cumpărase o „sabie vorbitoare", de la un tarabagiu din târg, şi că intenționa să o țină sub observație până ce sabia avea să cânte şi pentru el. Era confecționată în stilul spaniol iar el se referea la ea spunându-i sabia Don Alverin.

Sabia nu cântase niciodată pentru William dar se pare că îi vorbise. Pentru William totul trebuie să fi fost ceva de neînțeles, însă, fiind un bun observator, notase cât putuse de bine ceea ce auzise. Fiindcă studiasem engleza medievală am reuşit să traduc cuvintele în maniera în care le rostise sabia, spre deosebire de ceea ce scrisese William. Un motiv pentru care transcrierea celor douăsprezece cuvinte mi-a luat aproape o oră a fost că nu-mi venea să cred ce auzeam: „Cor toop onter London orbetalle, steefee", era cam greu de explicat. „Wante some thing ater soopr marte?" constituia o altă problemă serioasă.

Am citit cu voce tare cele două propoziții de câteva ori. Cu cât citeam mai repede cu atât mai mult mi se părea că totul semăna cu „Caught up on the London Orbital, Steffy" şi „Want something from the supermarket?". Era evident că textul era constituit din cuvinte englezeşti, dar scrise în jurnal de cineva care nu era deloc la curent cu engleza vorbită de noi acum şi se bazase, în principal, pe o transcriere fonetică. Frații Tynedale procedaseră exact aşa cu textul original.

— Bineînțeles că am de gând să verific autenticitatea jurnalului, îmi spusese Sir Steven Chester când am citit prima oară cuvintele care, pur şi simplu, nu aveau ce căuta acolo, dar se încăpățânau să existe.

Jurnalul Tynedale şi Sabia Don Alverin se aflau pe birou sub ochii mei. Eram în 2004 şi mă aflam într-o casă de la țară, lângă Chesterforth, la nord de Londra. Sir Steven dăduse peste sabie şi jurnal închise într-un mormânt pe

când vechea criptă era renovată pentru a deveni o atracție turistică locală. Deşi ştia foarte puține despre engleza veche, recunoscuse versiunea lui William Tynedale a cuvântului „supermarket” identificându-l.

— Aveți vreo idee cum s-a putut întâmpla aşa ceva? am întrebat.

— Tu eşti experta, Michelle, sperasem că ai toate teoriile la degetul mic.

Ei bine, nu aveam nici o teorie. Sir Steven dăduse peste numele meu prin Internet pe când se interesase de Edward şi William Tynedale. Deşi sunt mai degrabă profesoară de liceu decât universitară, frații Tynedale fuseseră aproape o obsesie pentru mine în anii de studenție. Cele câteva date despre ei care supraviețuiseră vremilor, sugerau că fuseseră nişte cercetători şi adepți ai ştiințelor de avangardă cel puțin la fel de străluciți ca Da Vinci sau Galileo. Aveam copii după toate referințele cunoscute despre ei ba chiar şi câteva bucăți de hârtie scrise de ei. Posedam chiar şi o reproducere a singurului tablou cunoscut al lui William Tynedale, care acum atârna în biroul meu. Visul meu era să găsesc dovezi că inventaseră ceva foarte important, cum ar fi un microscop, însă eram sigură că orice dovadă fusese distrusă de explozia care îi ucisese.

— Nu pot oferi nici un fel de teorii despre faptul că o sabie poate spune „supermarket” în anul 1404, am admis. Cât despre frații Tynedale, credeam că ştiu totul despre ei, însă acest jurnal este o noutate pentru mine. Aveți, cumva, vreo legătură de familie, cum ar fi un strămoş de-al dumneavoastră, care să fi fost protectorul lor?

— Nu şi de care să fi aflat eu. Ce-mi poți spune despre ei?

— Erau armurieri, deşi Edward se ocupa şi de alchimie. William fusese ucenicul unui bijutier în copilărie, apoi a reuşit să meşterească mai multe orologii cu mecanism bazat pe roți dințate. A făcut câteva experiențe şi cu lentile, reuşind apoi să facă o maşinărie care „mărea” obiectele. Dacă această maşinărie a fost un telescop, asta înseamnă că l-a realizat cu două secole înainte ca primul telescop să fi fost inventat. Iar dacă a fost vorba de un microscop, ei bine, atunci înseamnă că frații o luaseră cu mult înaintea tuturor.

— Deci William era creierul dintre cei doi?

— Amândoi au fost străluciți, însă William a fost visătorul, iar Edward se ocupa mai mult cu scriptologia şi comerțul. Erau geniali, plini de succes şi suficient de bogați atunci când a explodat culevrina care Ia ucis. Dacă ar fi apucat să trăiască până la 30 de ani ar fi revoluționat ştiințele şi industria în Anglia. Acest jurnal o dovedeşte dincolo de orice îndoială. S-au găsit note despre un telescop perfect funcțional, observații despre craterele lunare şi sateliții lui Jupiter, schema de construire a unui furnal şi chiar referințe la o navă de oțel, „nescufundabilă”.

Din cele citite de mine în Jurnalul Tynedale, îmi puteam imagina consecințele prelungirii vieții fraților cu două-trei decenii şi transformarea industriei engleze. Revoluția industrială ar fi avut loc la sfârşitul lui 1500 şi nu la sfârşitul secolului XVIII, de exemplu, iar William ar fi influențat enorm astronomia şi fizica cu două sute de ani înainte de Galileo. Unde ar fi ajuns acum omenirea? Supraviețuise prin secole doar un singur portret stilizat al lui

William iar eu am deschis mapa arătându-i lui Sir Steven o copie color a tabloului. Chipul său trăda o atitudine visătoare, era bine îmbrăcat şi părea destul de dinamic. De fapt, îmi plăcea de el într-un fel şi mă întâlnisem de câteva ori cu tipi care îi semănau. Bineînțeles, nu I-am dezvăluit nimic din toate acestea lui Sir Steven.

— Acest jurnal s-ar putea să fie una dintre cele mai mari descoperiri din istoria ştiinței, am rostit privind întristată pagina deschisă în fața mea şi clătinând din cap.

— S-ar putea? Se interesă Sir Steven, care considerase, într-o primă instanță, că nu era decât un posibil material de primă mână pentru atragerea turiştilor pe proprietatea sa.

— Expresia corectă este, în mod sigur, „ar putea" în loc de „este". Toate informațiile despre telescopul Tynedale şi schema furnalului apar în acelaşi jurnal în care sunt şi cuvintele „supermarket" şi „London Orbital". Acestea nu fac decât să arate că întregul document este un fals.

— Dar l-am putea data. Nu se mai foloseşte carbonul radioactiv sau ceva asemănător?

— Da, dar dacă hârtia sau cerneala apar ca fiind din 1400, toți vor spune că este un fals.

— Şi încă un fals grosolan. Vreau să spun că nevastă-mea mă bate la cap zilnic prin radio, din maşină, cu cumpărăturile ei la supermarket sau îmi aminteşte să pornesc cuptorul, lucruri din astea.

— Prin radio? De ce nu prin celular?

— Nu, noi avem o pereche de stații vechi. Este mai ieftin să le folosim decât să ne batem capul cu abonamente la telefon. Ştii, acum cam strângem cureaua şi ne calculăm foarte precis cheltuielile cât încercăm să punem pe picioare proprietatea.

— Atunci, asta ar explica o mulțime de lucruri dacă dumneavoastră ați auzit sabia vorbind în anul 2004. Problema este cine ar putea discuta despre supermarketuri şi London Orbital acum şase sute de ani? De fapt, cum se face că o sabie poate vorbi...

Vocea mi-a scăzut pe măsură ce-mi aminteam de un amănunt legat de o competiție de iahting, cu ani în urmă. Fusesem membră a unui club universitar de iahting. Clubul nu dispunea de nici o ambarcațiune, însă membrii săi se ofereau voluntari ca echipaje pentru iahturile celor care şi le permiteau iar acum îmi aminteam de o asemenea ambarcațiune. Printr-o serie de circumstanțe neobişnuite catargul de metal al navei acționase ca un radio cu cristal şi recepționa emisiunile unei stații de pe coastă. Un astfel de aparat operează direct cu semnalele radio, nu are nevoie de baterii. Dacă s-a putut cu un catarg, de ce să nu se fi întâmplat la fel şi cu o sabie?

— Ce spuneai? Întrebă Sir Steven.

— Există cazuri bine documentate despre obiecte banale, cum ar fi lucrările dentare sau chiar plitele care au recepționat emisiuni radio.

Odată am ascultat muzică la catargul unui iaht.

— Deci ar fi posibil să se fi întâmplat la fel şi cu sabia.

— De ce nu faceți o încercare? Aveți, cumva, la îndemână radioul acela al dumneavoastră?

Scoase emițătorul. Era un aparat compact, solid, portabil, de dinaintea erei celularelor.

— Acum că vorbim de asta, Ellen a luat sabia Don Alverin la Londra acum patru zile. Avea ceva de rezolvat cu evaluarea pentru asigurări.

— Deci este posibil să fi fost cu ea în maşină când v-a chemat prin radio?

— Păi, da. Dar ar fi auzit sabia repetându-i cuvintele.

— Nu şi dacă a fost lăsată în portbagaj sau pe bancheta din spate, îngropată sub pungile cu cumpărături. Puneți sabia într-o altă încăpere şi aşezați-o pe masă. Am să încerc să vă transmit ceva prin intermediul ei.

Sir Steven plecă cu Don Alverin. Am aşteptat câteva minute, apoi am pornit radioul şi mi-am spus mesajul de testare. În cele din urmă, am auzit paşi apropiindu-se.

— Al naibii lucru a făcut tatăl lui Mary, îmi spuse râzând.

— Poftim? Sabia chiar a funcționat ca un radio pe cristale?

— Nu foarte tare, dar a fost destul de limpede. Ce chestie! Asta chiar că ar fi o atracție nemaipomenită pentru turişti.

— Dar mai este o problemă. Transmițătoarele radio sunt foarte sofisticate şi au nevoie de o sursă de energie. Nimeni nu ar fi putut construi aşa ceva la începutul secolului al XV-lea.

— Cred că şi supermarketurile nu prea se găseau pe vremea aceea.

— Să nu mai vorbim de London Orbital. Oricum, Cred că ar trebui să-mi scot laptop-ul şi scannerul portabil. Nu aveți nimic împotrivă dacă-mi copiez şi eu Jurnalul Tynedale?

— Copiază ce vrei. Încearcă însă să publici ceva şi te trezeşti cu mine la uşă fluturându-ți legea copyright-ului pe sub nas.

Îmi lăsase jurnalul iar eu m-am apucat să-mi instalez laptop-ul şi scannerul. Ideea de a comunica cu trecutul îmi era dureros de apropiată. Nici dacă ar trebui să-mi salvez viața nu aş fi putut număra de câte ori mă visasem rătăcind pe străzile Londrei în secolul al XV-lea, intrând în atelierul fraților Tynedale şi prezentându-mă drept învățăcel străin, venit dintr-o țară îndepărtată. M-aş fi îmbrăcat băieteşte şi aş fi câştigat încrederea lui William prin vastele mele cunoştințe ştiințifice. Iaş fi sugerat unele invenții şi l-aş fi convins că toate armele de foc trebuie încercate numai din spatele unui panou de protecție solid. Asta ar le-ar salva viețile în 1406, iar ei ar continua să descopere lucruri mărețe, fantastice pentru vremea lor. Teoria Tynedale a gravitației, legile Tynedale a mişcării planetare, telescopul Tynedale şi metodele Tynedale pentru calculul diferențial şi integral. Cam în acel punct toate fantasmele mele o luau razna întotdeauna. Aş fi ajuns să-i dezvălui lui William că sunt fată şi el s-ar fi îndrăgostit de mine. Şi ce ar fi urmat apoi? O viață de soață a cuiva din secolul al XV-lea, unde nu m-aş fi potrivit deloc? Sau să-l aduc pe William în secolul XXI unde s-ar fi confruntat toată viața lui cu statutul lui de curiozitate, în cel mai bun caz? Ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla?

Într-un cuvânt, era cel mai bine să las fanteziile mele să-şi trăiască existența doar ca fantasme, însă ce lucru măreț ar fi fost să-i pot salva pe genialii frați Tynedale de la moartea lor timpurie şi înfricoşătoare din 1406. Însă, nimic nu putea călători înapoi în timp, iar trecutul era la fel de mort ca şi frații Tynedale. Predam astfel de lucruri claselor mele de adolescenți an de an. Nimic nu putea depăşi viteza luminii, nimic nu putea călători înapoi în trecut. M-am oprit brusc, cu mâinile deasupra tastaturii laptopului. Particule înlănțuite. Amintirea unui articol citit într-o revistă ştiințifică se ivi dintr-un colț al memoriei mele. Fusese efectuat un experiment de laborator şi se dovedise că particulele subatomice înlănțuite puteau intra în legătură unele cu altele la o viteză mult mai mare decât cea a luminii. Viteza lor de reacție era de câteva ori mai mare decât a luminii. Dacă această barieră nu mai reprezenta un obstacol la acest nivel poate că exista o speranță în privința călătoriei înapoi în timp. Chiar şi numai comunicarea cu trecutul ar fi putut fi sufientă pentru a salva viețile fraților Tynedale.

Înlănțuire. Cuvântul dobândise un nou sens, exotic, cu mare potențial. Ar putea fi obiectele fi înlănțuite în timp, nu numai în spațiu? Mă holbam la cuvintele de pe ecran, apoi am verificat pagina din original.

„Marry avea un mieluşel Tatăl ei i l-a răpus.

Acum, până la apus, La gură şi-l duce uşurel Între doi dumicați de pâine,

”

Stilul nu aparținea, cu siguranță începutului secolului al XV-lea. Nu mai mult decât London Orbital sau supermarketurile. Recitasem acele cuvinte la radio pentru a testa capacitățile sabiei Don Alverin de a funcționa ca şi receptor. Fuseseră scrise în maniera în care un ascultător din veacul al XV-lea ar fi putut înțelege topica modernă, în special ca şi cuvintele rostite rapid, în engleza actuală, prost recepționate. Nu cumva existau pe această pagină doar de câteva minute? Acum îmi aminteam că şi eu le recitasem pentru că le citisem acolo însă... Aici mintea mea începu să funcționeze la capacitate maximă.

William Tynedale auzise cuvintele mele şi le scrisese în 1404. Unii dintre veteranii bătăliei de la Poitiers ar fi apucat să-şi trăiască viețile în pace, Ioana d'Arc nu s-ar mai fi născut. William Tynedale îmi auzise cuvintele! Fără să mai stau pe gânduri, am apăsat butonul de emise al stației. Cunoşteam engleza vorbită de Tynedale destul de bine aşa că deşi am vorbit în maniera modernă am încercat să rostesc totul rar, folosind o topică destinată unui ascultător din secolul al XV-lea.

— William Tynedale din Londra. Îți vorbesc de la o distanță de şase sute de ani în viitorul tău. Este foarte anevoios de explicat. Ştiința noastră este foarte înaintată față de a voastră. Gândeşte-te cum ar fi să ridici o casă mândră şi arătoasă peste zece ani, dar acum nu este încă nimic de văzut. Casa există doar în timpurile care vor veni, însă în ceastă clipă nu ai cum s-o atingi sau vedea. William, peste doi ani vei încerca o nouă culevrină. Va exploda şi te va omorî, pe tine şi pe Edward. Te rog, te rog din suflet, încearcă toate culevrinele voastre din spatele unui parapet de pământ.

M-am oprit, având stația aproape de buzele mele. Ce urma? Îl avertizasem. S-ar putea să nu mai moară atât de tânăr. De-acum era posibil să devină un Galileo al Engliterei, dar nu prea credeam că I-aş fi putut cere o întâlnire. Oricum aş fi aranjat lucrurile, el tot avea să moară cu cinci secole înainte ca eu să mă fi născut. „Gândeşte-te ca la o romanță pe Net", mi-am spus, resemnată.

— William, eu sunt o învățată şi-ți admir foarte mult munca. N-o să ne putem vedea niciodată, dar aş vrea să-şi ofer câteva sfaturi izvorâte din ştiința pe care o stăpânesc eu. Unele principii ale mişcării care guvernează planetele, o maşinărie care foloseşte lentilele şi o oglindă mare, concavă, pentru a mări obiectele aflate la distanță, un motor acționat pe bază de aburi, care este mult mai puternic decât caii şi un dispozitiv cu cremene care să aprindă culverinele voastre fără să mai fie nevoie de fitil.

Fiind profesoară de fizică cunoşteam principiile de bază ale marilor invenții. Pe deasupra, mă pricepeam să predau o seamă de concepte ştiințifice complicate captând atenția claselor de adolescenți indiferenți care ar fi vrut, inițial, să facă orice altceva decât să mă asculte pe mine. Ce soi de elev ar fi putut fi William Tynedale? Era genial, dar fusese născut şi educat în secolul al XIV-lea. Am încercat să-i câştig încrederea cu un sfat despre amestecul de praf de puşcă pentru a-i înbunătăți calitatea, apoi i-am explicat cum să-şi toarne țevile pentru culevrinele lui şi, desigur, i-am explicat pe îndelete cum să-şi construiască un percutor cu cremene. În continuare i-am descris construcția unei pendule, mai multe tipuri de telescoape, microscopul, i-am vorbit despre baloanele cu aer cald, principiul funcționării furnalului şi, în final, i-am dezvăluit structura motorului cu aburi. Motorul cu aburi s-ar fi putut să fie o greşeală şi pe deasupra mi-a luat aproape la fel de mult timp să i-l explic ca şi restul intrucțiunilor. I-am transmis şi câteva avertismente foarte serioase despre cazanele cu aburi care puteau exploda şi trebuia să-şi ia o serie de precauțiuni, după care m-am încumetat să-i descriu navele acționate prin arederea cărbunilof şi folosirea motoarelor cu aburi în fabrici.

Un led începu să clipească pe o latură a stației de radio, semn că bateriile erau pe ducă.

— William, acum trebuie să-mi iau rămas bun, am încheiat eu.

Nădăjduiesc din tot sufletul meu că darurile mele îți sunt plăcute şi chiar mai abitir decât totul, sper că vei lua în seamă sfaturile mele privind încercările făcute cu culevrinele tale şi că vei apuca să-ți trăieşti viața pe de-antregul. Simțămintele mele şi întreaga mea învățătură sunt tot ce-ți pot eu dărui şi, poate, că acestea te vor ajuta să prosperi şi să te acoperi de onoruri.

Am pus stația pe masă dar nu am îndrăznit să mă uit spre jurnal.

Mă auzise, oare? Afectaseră cuvintele mele istoria? Azvârle o piatră întrun lac şi, curând, cercurile iscate de căderea ei se vor pierde. Construieşte un dig în sus pe râu şi totul se va schimba dincolo de el. Mă uitam la stație, cu ledul indicator al bateriei clipindu-mi sub priviri. Schimbasem, oare, trecutul? Aş mai îndrăzni să fac aşa ceva? Şi aş observa dacă s-a schimbat ceva?

Steven îşi făcu apariția însoțit de un majordom care aducea ceşti de cafea aşezate pe o tavă de argint. Purta o pereche de căşti la urechi şi nu-mi acordă nici o atenție.

— Voltaire a aterizat în siguranță pe Europa, zise cu glas tare, dar am avut impresia că ar fi spus-o chiar dacă nu aş fi fost de față.

— Da, au trecut o sută de ani de când Shackleton a ajuns pe Lună, am oftat. Cine ar fi crezut că va dura atât de mult?

— Atât de mult? Exclamă, tare, Steven, părând pentru prima dată să realizeze că mă aflam şi eu acolo.

— Luna în 1902, Marte în 1957, iar acum sistemul de sateliți jupiterieni, m-am încumetat eu.

— Da, chiar aşa, Michelle. Tu nu eşti dintr-aceia care sunt dispuşi să aştepte pentru înfăptuirea viitorului, eşti cumva... Un moment. Au văzut gheață... şi mai multă gheață... peste tot este numai gheață. Sub căldura fuzeelor a apărut apa în stare lichidă... înapoi la gheață. Este un moment glorios pentru Franța... destupă o sticlă de şampanie, asta-i! Eu nu mai suport.

Îşi scose căştile din urechi şi dădu ocol mesei pentru a se uita la jurnal. Erau tot treizeci de pagini de text, aproape totul principii ştiințifice de bază, plus o mulțime de descrieri ale diverselor invenții.

— Nimic altceva decât cele trei legi Baker ale mişcării şi câteva sfaturi practice pentru construirea motorului cu aburi, spuse cu un aer dezamăgit, aproape la fel de dezamăgit ca şi mine.

— Există, totuşi, o referință pe la început, ceva despre o sabie magică, de la care au auzit multe vorbe înțelepte. De asemenea, câteva cuvinte laudative la adresa unei femei curajoase şi înțelepte care li se adresa prin glasul sabiei.

— Ha! Nimic altceva decât lucruri fără nici o noimă. Edward şi William Tynedale au fost doi dintre cei mai mari teoreticieni ai fizicii şi inventatori din toate timpurile, fiind, pe deasupra, şi Brittanici. Chestia cu sabia trebuie să fie vreo născocire răutăcioasă de-a fraților.

— Cum aşa? Documentul este cât se poate de original, la fel este şi cerneala cu care a fost scris. În fond, fost găsit în biblioteca ta.

— S-ar putea să fie o veche stratagemă de denigrare a ştiinței Brittanice. Am condus lumea timp de cinci sute de ani, iar francujii neau călcat întotdeauna pe urme şi s-au folosit de cuceririle noastre industriale pentru a ajunge în spațiu. Vor să sugereze că poporul Brittanic nu a fost niciodată chiar atât de măreț.

— Ca şi teorie conspiraționistă, acesteia îi lipseşte...

— Tehnologia pentru falsificarea acestui jurnal a fost disponibilă încă de prin 1850. Ştii cum se face, iei hârtie albă de prin secolul al XVlea şi cerneluri actuale, apoi foloseşti un agent de penetrare moleculară pentru a accelera absorbția. Îl laşi aşa timp de un secol pentru a simula vechimea apoi pui pe cineva să mi-l strecoare în bibliotecă. Ce-i aşa de distractiv?

Cu un oarece efort am reuşit să mă stăpânesc să nu izbucnesc în râs. Un complot al Franței pentru compromiterea celei mai înalte ştiințe Brittanice de acum şase sute de ani, doar că toate au pornit acum patru sute şi cincizeci de ani.

— Brittania nu exista acum şase sute de ani, am zis.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Dacă acest jurnal a trebuit să fie dat publicității, de ar trebui ca Dizertațiile Tynedale asupra Naturii să se dovedească a fi un fals?

— Un fals? am râs. Dragul meu, prima copie publicată a Dizertațiilor din Biblioteca Congresului Brittanic este datată 1412.

— Ştii precis la mă refer. Sabia era a lor, adăugă el. Sabia din camera alăturată recepționează încă semnale radio, precum un aparat cu cristal. Ar fi putut s-o facă şi în 1404. Se ştie deja de un secol că funcționează ca un receptor.

— Cine să fi avut o stație radio în 1404? Lavoisier nu a realizat prima transmisiune transatlantică decât în 1799, şi chiar şi atunci a putut să transmită numai în codul Watt.

— Unii zic că ar fi putut fi extratereştri.

— Steven, dacă extratereşti le-ar fi dat fraților Tynedale toate acele invenții şi le-ar fi destăinuit legile fizicii, asta ar fi făcut senzație.

— Asta-i. Contactul cu extratereştri este momeala aruncată pentru contestarea realizărilor fraților Tynedale.

Necazul cel mai mare cu soțul meu era că excentricitățile lui se contopeau cu simțul umorului. La un moment dat, cele mai cumplite aberații făceau casă bună cu ceea ce considera el că erau posibilitățile reale.

— Steven, în calitate de profesor de fizică teoretică îți pot oferi orice tip de explicații raționale. Ca şi persoană cu mult mai mult bun simț decât tine, pot să-ți ofer unele sugestii.

— Spune-mi numai una, ca şi persoană, zise încrucişându-şi brațele pe piept, cu un aer teatral.

— Frații Tynedale au răspândit singuri acest zvon, în ideea de a face o şotie, I-am sugerat. Pentru soțul meu era cam prea puțin plauzibil.

— Bine, mai fă-mi o sugestie, dar de data asta în calitate de profesor de fizică.

— Înlănțuire temporală.

— Cum? Vrei să spui, la fel ca şi în cazul radiourilor cuantice folosite de astronauții de pe Europa pentru comunicare instantanee cu Pământul?

— O legătură mai rapidă decât viteza luminii, am răspuns automat. Este vorba de înlănțuire în spațiu, dar să presupunem că ar putea exista şi o înlănțuire temporală. Această sabie ar putea fi legată de ea însăşi, dar cu veac mai devreme. Toate transmisiunile radio pe care le recepționează în 2004 le primeşte şi sabia din 1404.

— Prostii.

— Da, sigur, dar cam la fel ca şi teoriile tale cu extratereştri.

— Teoria mea conspiraționistă despre extratereştri, să fie cât se poate de clar.

— Ei bine, există un mod de a testa asta. Frații Tynedale ar fi fost extrem de atenți la sabia asta dacă ar fi început dintr-o dată să le vorbească. Am să pregătesc un mic curs de termodinamică, mai adaug ceva din tehnica lui Galvani pentru măsurarea vitezei luminii şi ofer şi o explicație a Legii

Relativității lui Faraday. De fapt, ar trebui să adaug şi nişte calcule matematice, altfel nu ar fi în stare să scoată nimic din toate astea. Aş mai putea să le dau şi tehnologia pentru relizarea unor baterii primitive şi chiar şi instrucțiunile pentru construirea motorului electric. Ba chiar şi detalii pentru realizarea unui transmițător radio, simplu, de câmp.

— Bine, bine, măcar o dată ai fost în stare să-mi depăşeşti absurdițile. Dar care-i sensul?

— Toate astea ar apărea negreşit în scrierile lor şi în acest jurnal.

— Dar istoria ar fi modificată. Ce-ai mai putea dovedi?

— Multe. Îmi voi rosti clar numele în timpul transmisiei. Ar trebui să apară şi el în jurnal. Dacă se întâmplă asta, gata cu comploturile franțuzeşti.

Steven începu să răfoiască paginile jurnalului strâmbându-se. Oricine fusese cel care transmisese ceea ce transcrisese William îl adâncise în stupefacție. Persoana se recomandase drept o învățată, iar ulterior ca profesoară la o şcoală a tinerilor învățăcei, Mare parte din transmisiunea ei era stânjenitor de personală şi grețos de sentimentală, cu toate acestea, aveam o simpatie ciudată pentru ea. Hotărâsem să mă dedic ştiinței după ce citisem biografia lui William Tynedale la vârsta de douăzeci de ani. Aveam o satisfație ciudată ştiind că nu se căsătorise niciodată, iar ca adolescentă avusesem propriile mele fantezii, închipuindu-mi că se păstrase numai pentru mine. Visasem să pun la punct o maşină a timpului şi să călătoresc până la începutul secolului al XV-lea ca să mă întâlnesc cu el. Când m-am măritat cu Steven m-am simțit ca şi cum l-aş fi trădat pe William Tynedale, în vreme ce spiritul său mă privea întristat pe când îl dădeam la o parte pentru altcineva.

— Dar dacă frații Tynedale au absorbit toată ştiința lor de undeva din viitor, atunci ştiința şi ingineria Brittanică ar fi discreditate în acest fel, zise Steven cu aer cât se putea de serios.

— Da, însă nu trebuie să şi dăm publicității toate astea, am subliniat. Sabia Don Alverin era cunoscută ca acționând precum un cristal iar Steven ținea un transmițător radio la conac pentru a demonstra asta invitaților săi de la serate.

Mi-a luat aproape o oră să adun nişte notițe şi să fac un program al transmisiunii. Figura lui William Tynedale se zgâia la mine din portretul vechi de şase sute de ani agățat pe perete. Trăsăturile lui arătoase răzbăteau în pictură în pofida faptului că fusese executată într-un stil primitiv, al Evului Mediu târziu. Steven adormise deja, cu o ceaşcă de cafea pe jumătate golită zăcând pe măsuța de lângă el. Am pornit stația.

— William Tynedale, acesta este un mesaj pentru tine venit de la şase sute de ani distanță în viitor. Numele meu este Michele Watson, şi mă aflu într-o epocă la şase sute de ani în viitorul tău. De aici, de pe locul unde stau, îți văd portretul pe perete iar cărțile tale se adună în teancuri semețe în jurul meu. Te cunosc deja atât de bine încât m-am îndrăgostit de tine, dar tu nu ştii nimic de mine. Am păr blond, lung până la umeri, am aproape înălțimea ta, am treizeci şi cinci de ani, stau aici şi-şi vorbesc. Ciudat, nu? Am treizeci şi cinci de ani dar pentru tine nu m-am născut încă, sunt moartă şi îngropată demult, sunt o

adolescentă nebună, toate astea în viitorul tău. Aş vrea să adaug câte ceva la principiile explicate ție şi fratelui tău...

Ezitam. Cine o mai făcuse înainte, transmisiunile din jurnal? Poate că o altă alternativă a mea. O Michelle Watson care nu mai exista. Cu siguranță, William Tynedale îmi modificase viața. Într-un fel, însemna mai mult pentru mine decât Steven.

— În primul rând, declar adevărat faptul că viteza reală a luminii este suficientă să acopere o sută optzeci şi cinci de mile în intervalul dintre două bătăi de inimă ale unui om care se odihneşte. Viteza sunetului este mult mai mică, fiind însă de circa treizeci de ori mai mare decât cea atinsă în goana unui bărbat solid...

Transmisia mi-a luat ceva timp. A trebuit să vorbesc rar, ca William să poată copia totul corect şi a trebuit să fiu atentă să folosesc un limbaj pe care o persoană învățată din secolul al XV-lea să poată pricepe ce voiam să spun dacă se gândea suficient la asta. În cele din urmă, mi-am încheiat ciudata mea dizertație primitivă despre ştiința modernă, am stins stația, m-am întins, apoi am apucat jurnalul. Exista deja o contradicție privind nivelul de specializare, deşi numele meu apărea acolo. Nu însă şi gradul meu, ceea ce mă făcu suspicioasă. Nu mi-aş fi dat niciodată numele fără gradul meu. Acesta definea poziția mea în cadrul flotei, într-un fel, îmi definea chiar existența. Cu toate astea, numele meu era acolo, între două dizertații detailate despre ştiință... dar era o ştiință care nu existase niciodată. Legea Relativității lui Faraday? Lordul Isaac Newton descoperise Principiul său al Relativității în secolul al XVII-lea.

Uşa se deschisese şi m-am ridicat în picioare şi am salutat. Baronul Steven Chester intră, cu maestrul meu de ceremonii din flotă şi două femei în haine civile.

— Baron Chester, aş dori să vi-o prezint pe Comandorul Michelle Evelene Watson, spuse maestrul meu de ceremonii.

Baronul zâmbi şi-mi oferi un salut călduros, iar femeile rămaseră în urmă. Erau, cu siguranță, cercetătoare, probabil din aceeaşi unitate atât de secretă încât numele ei nu era cunoscut de public.

— Aveți un dosar foarte impresionant şi proveniți dintr-o familie cu o îndelungată tradiție militară, de eroi pe câmpul de luptă, remarcă baronul. La bordul lui Invincible se afla un Watson când flotele lui Sir William Magnus şi Don Miguel s-au luptat pe orbita Lunii în 1793.

— Da domnule.

— Au schimbat lovituri din flancuri timp de unsprezece ore, trimițându-şi salve de tun. A fost o bătălie măreață.

— Într-adevăr domnule.

— Apoi, o anume rătăcitoare prin spațiu numită Lady Geraldine MacGregor a fost comandant adjunct în timpul celei de-a treia aterizări pe Marte, în 1818.

— Chiar aşa, domnule.

— Robert al Treilea al Scotlandiei a fost căpitan, din cât îmi amintesc. Cei ai de spus de asta?

— Sunt ofițer loial Imperiului Caledonian al...

— Comandor, te rog relaxează-te, râse el. Loialiatea dumitale față de Brittoria este dincolo de orice îndoială. La fel şi curajul dumitale. Ai fost sau nu prima femeie care a pus piciorul pe Centaurus Skye? Călcându-i pe urme lui Lady Geraldine, ha, ha.

— Chiar aşa, sir. Dar eram doar Tehnician Clasa I în acea expediție.

— Însă revenind la acest jurnal, a fost găsit în vreme ce nava ta de inducție de fază mai avea un an până la revenirea triumfală cu relicvele vechii civilizații extraterestre moarte. Numele tău este menționat acolo, iar descrierea ta este făcută cu mare acuratețe.

— Nu pot lămuri nimic din toate acestea, sir.

Era perfect adevărat, fiind eu însămi pradă confuziei. Nu văzusem niciodată Jurnalul, însă numele meu era acolo, Michelle Evelene Watson, aveam cam aceeaşi înălțime ca şi William Tynedale iar părul meu blond cobora până pe umeri în rarele ocazii când îl lăsam liber sau când mi-l pieptănam. Baronul îi ceru maestrului meu de ceremonii să continue. O prezentă pe femeia numită Dr. Becker. Era o persoană foarte alertă, nervoasă. Vorbea foarte repede şi-şi mişca în continuu mâinile în cercuri strânse.

— Aveți o foarte... cum să spun? începu ea. Pregătirea dumneavoastră este foarte solid construită pe o serie de discipline ştiințifice. Dacă cineva ar fi decis să-i dicteze cele două pagini lui William şi Edward Tynedale, nu ar fi fost nimeni mai în măsură decât dumneavoastră să o facă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Madame Doctor, nu am fost eu aceea, am declarat.

— Oh, credem cu toții asta, însă lucrurile nu sunt întotdeauna cum le vedem noi. Colega mea, Doctor Cassin şi eu am studiat îndelung matematicile paradoxurilor temporale şi probabilitățile de câmp. Credem că este posibil să elimini anumite variante ale trecutului, dar acestea mai pot fi încă detectate. O persoană din viitorul lui Tynedale la ajutat să schimbe viitorul. În acel viitor, ea nu a scris toate acele pagini, cu toate acestea ea există. Este posibil să fiți chiar dumneavoastră. Cu toate astea, cuvintele au fost scrise. Cum este posibil aşa ceva?

— Cu permisiunea dumneavoastră Madame Doctor, nu vă pot răspunde.

— Întrebarea a fost mai mult retorică, comandor. Dacă ați fi putut să-mi răspundeți, nu ați mai fi fost doar un comandant al unui crucişător de patrulare. Ați fi condus... ei bine, ați fi condus o foarte importantă unitate de cercetări ştiințifice. Revenind la problemă, noi am trasat ipoteza unor trecuturi multiple, precum afluenții unui râu. Un trecut l-ar înlocui pe altul, dar ar rămâne întotdeauna un singur prezent. Aceste pagini este posibil să fi fost scrise în două sau trei trecuturi alternative care s-au combinat pentru a forma prezentul. Matematicile...

— Dacă nu vă supărați, aş dori să ajungem la subiect, interveni Dr. Cassin. Am dezvoltat un model computerizat pentru a arăta că poți călători înapoi în timp, îți poți ucide tatăl şi, cu toate astea, continui să exişti. Mare parte din acest model matematic se beazează pe datele găsite între ruinele de la Centaurus Skye.

Găsisem acolo o întreagă civilizație, distrusă aproape în totalitate. Pe celelalte nouă corpuri cereşti ale sistemului Centaurus existaseră avanposturi şi colonii. Cu toate fuseseră eliminate cu o precizie aproape chirurgicală în urma unui conflict dintr-un trecut foarte îndepărtat.

Existau dovezi că fusese un război extins, interplanetar, nuclear. Cu toate astea, ruinele găsite de noi erau foarte puțin contaminate radioactiv. Numai un război nuclear purtat cu milioane de ani înainte ar fi permis ca radiațiile să se disipeze într-o asemenea măsură. Civilizația de pe Centaurus Skye fusese considerabil mai avansată decât a noastră. Tehnologia armelor noastre ne ținuse mereu în urmă în ceea ce privea construirea şi echiparea navelor spațiale. Primele noastre războaie spațiale fuseseră, de fapt, purtate cu ajutorul prafului de puşcă.

— Centaurienii au fost distruşi de o forță exterioară, continuă Cassin. Mai devreme sau mai târziu, îi vom întâlni şi noi pe descendenții învingătorilor, iar când se va întâmpla asta...

Dădu din umeri, apoi se întoarse spre maestrul de ceremonii.

— Comandor Watson, atât armele cât şi planurile armelor găsite în aceea lume moartă, înfrântă, sunt cu secole mai avansate decât orice am putea noi construi astăzi, cu toate acestea, au fost anihilați, îmi explică el. Laboratoarele noastre au reconstruit ceea ce ați adus din expediție, dar acestea sunt armele unei rase învinse, fiind vechi de milioane de ani. Ne gândeam că dacă am putea, ei bine, aranja, cumva, un alt trecut, am putea fi mult mai avansați în tehnolgia fabricării armamentului decât suntem acum, în anul 2004. De asemenea, i-am putea avertiza pe cei din viitor să nu emită transmisiuni radio care i-ar alerta pe învingători de existența noastră.

— De aici începe rolul tău, rosti baronul.

— Îmi cer iertare, sir, dar nu înțeleg, am mărturisit, aproape copleşită de ciudățenia celor auzite.

— Ai citit adnotările făcute pe marginea manuscrisului Jurnalului Tynedale?

— Ah, am avut timp numai pentru textul principal, sir.

— Se pare că lui William îi plăcea foarte mult de tine, ori de alternativa ta. „Imaginea” ta dintr-un trecut alternativ era îndrăgostită de el, acest lucru este foarte evident. Ca să spunem lucrurilor pe nume, trebuie să le citeşti fraților Tynedale o dizertație despre fizică avansată, chimie, arme şi electronică. Oh, da, şi un avertisment despre cei care au nimicit civilizația Centauriană.

Am fost de acord. Nu exista alt cuvânt decât da, atunci când era vorba de ordine. Am fost lăsată din nou singură cu portretul lui William Tynedale şi cu jurnalul său. Cuvintele „mele” erau acolo, pe câteva pagini. Cuvintele mele, transcrise de el. Apoi am dat peste declarația de dragoste făcută unui bărbat care murise în 1465, la vârsta de 88 de ani. Într-un fel, pentru mine avea 22 iar anul era 1404.

William Tynedale schimbase lumea cu teoriile sale şi cu invențiile aparținând fratelui său. Fuseseră primii savanți ai lumii moderne. Eram pe cale să-l rog să renunțe la orice dorință de a-şi exercita geniul său ştiințific. Putea face aşa ceva? Ar putea el şi contemporanii săi, să priceapă măcar

avertismentul de a nu folosi niciodată transmisiunile radio din cauza pericolului de moarte reprezentat de Învingători? În decursul întregii mele vieți am trăit la înălțimea măreției strămoşilor mei. Acum că o făcusem, ce ar mai fi putut urma? Să aduc, la rându-mi, pe lume moştenitori, cu ajutorul unui partener potrivit, sau să fiu inseminată cu sămânța cuiva celebru şi genial. Un partener adecvat fusese deja ales de către casa mea nobiliară, fiul unui amiral al flotei. Nu mai aveam nimic altceva de făcut, în afară de a sta pe spate şi începe să produc progeniturile.

Pe masă era o altă carte, aceasta fiind un volum tipărit de extrase atent selecționate din cursurile de ştiință şi tehnologie. Fusese adaptat să cuprindă teroriile şi invențiile esențiale iar experții sperau că acest text va provoca un avans al regatului englez până la realizarea zborului cu motor şi a mitralierelor în anul 1500 şi a tunurilor laser peste jumătate de secol. Unii teoreticieni credeau că vom avea un motor pentru navele interstelare până la sfârşitul veacului al XIV-lea, însă pentru mine această speranță părea cam prea ambițioasă.

Cât despre mine? Încă de pe vremea când eram fetiță îmi închipuisem că voi construi o maşină a timpului la bordul unei nave spațiale şi că îl voi extrage pe William Tynedale din Londra secolului al XV-lea, petrecând restul vieților noastre călătorind prin lumile din sistemul solar. El şi fratele său erau stâlpii de temelie ai imperiului interstelar fondat de oameni, erau izvoarele unui torent de invenții ştiințifice care aduseseră omenirea în spațiul cosmic în 1761. Erau giganți, iar noi toți stăteam pe umerii lor, dar pentru mine exista un aspect mult mai personal. William Tynedale nu se căsătorise niciodată, pe când Edward fusese tatăl a şapte copii. În anii de şcoală, scrisesem o povestire în care William Tynedale inventase un vizualizator temporal, privise în viitor şi se îndrăgostise de mine. Compoziția îmi adusese oarece prestigiu, însă colegii de clasă mă luaseră în râs într-atât de tare încât nu am mai pomenit niciodată sentimentele mele reale față de cel mai tânăr dintre frații Tynedale.

Trebuia să citesc numai din textul pregătit cu mare grijă, însă icicolo existau zone unde mi se permitea să introduc mesaje personale.

Experții care concepuseră totul credeau că trebuia să continuu să-mi arăt afecțiunea pentru primul şi cel mai mare dintre savanții moderni pe care o altă Michelle Watson şi-o exprimase. Aveam alături un public format din patru inşi iar asta nu era câtuşi de puțin încurajator pentru exprimarea dovezilor mele de afecțiune. Apăsând comutatorul transmițătorului am început emisia.

— William Tynedale, sunt Michelle, admiratoarea ta credincioasă şi constantă din viitorul îndepărtat. Sunt pe cale să-ți transmit şi mai multe dintre principiile filosofiei naturale care sunt dovedite adevărate şi invenții pe care le vei desăvârşi cu iscusimea şi inteligența ta. Alte invenții şi principii vor fi pentru cei care vor veni după tine. Ei vor fi foarte avansați, într-o vreme când ştiința lumii tale a şi făcut deja progrese considerabile. S-ar putea ca asta să fie greu de înțeles, dar încearcă să crezi tot ce-ți voi spune. Prin acest mesaj către tine, fratele tău şi cu tine veți continua să modificați viitorul. Odată, ți-am vorbit ca şi dascăl al unor copii, însă în acest viitor sunt la comanda unei nave mândre care zboară între lumi. Dacă s-ar înfățişa deasupra Londrei, s-ar

întinde între Moorgate şi Tamisa, iar cea mai mică dintre bombardele sale ar şterge de pe faţa pământului amândouă armatele care s-au înfruntat la Poitiers dintr-o singură lovitură. În ciuda imensei puteri aflate sub comanda mea, inima mea este a ta, şi nu doresc altceva decât să-ţi fiu plăcută şi să te ajut să faci noi descoperiri.

Baronul făcu o grimasă la auzul vorbelor mele. M-am străduit să-mi reprim un impuls de nervozitate. Dacă ar fi ştiut că tot ceea ce spuneam era perfect adevărat ar fi fost şi mai rău.

— William, chiar şi cei mai străluciţi dintre învăţaţii timpului meu nu înţeleg sabia Don Alverin. Unii spun că este o ciudăţenie a naturii, alţii că ar putea fi un dar neobişnuit din partea unei seminţii cu milioane de ani mai avansată decât rasa umană. Indiferent care ar fi adevărul, îmi permite să-şi vorbesc. De fiecare dată când viitorul se schimbă şi de fiecare dată când eu însămi sunt alta, ceea ce este între noi nu se poate schimba. Prin glasul de oţel al sabiei ţi-am vorbit de trei ori. Acesta este cea de-a patra oară când mă asculţi. Te voi iubi, oare, data viitoare, după ce vei fi schimbat iarăşi viitorul? Se pare că da. S-a întâmplat astfel de fiecare dată. Acum am să-ţi vorbesc despre alte principii ale ceea ce tu numeşti filosofia naturală. Cele de bază sunt de origine pământească. Restul au fost descoperite în ruinele oraşelor unei lumi aflată la o distanţă inimaginabilă de tine. Acum ascultă cu atenţie şi notează rapid, bravul şi genialul meu prieten.

Pe când citeam, mă întrebam dacă William Tynedale era în stare să transcrie informaţii atât de avansate cu precizia cerută. Era adevărat, autorii extrasului repetaseră ideile de bază în mai multe rânduri, ca o precauţie suplimentară, dar eu aveam propriile mele îndoieli. Când am terminat, am luat Jurnalul Tynedale să verific versiunea veche de şase sute de ani a ceea ce tocmai citisem. Episcopul Chester stătea urmărindu-mă cu privirea. Fără nici o îndoială, o făcea fiindcă-mi dădusem vălul la o parte, dar ştiam că nu prea avea altceva de făcut decât să încerce să mă persifleze. Era înspăimântat. Toţi erau înspăimântaţi. Departe, în străfundurile spaţiului, expansiunea cosmică a omenirii întâmpinase un pericol terifiant. Circulau unele zvonuri, dar nimic mai mult.

— Nu poţi citi mai repede? mormăi episcopul. Orice bărbat o poate face de două ori mai rapid ca tine.

— Citesc fiecare pagină de patru ori, am subliniat, fără să privesc spre el.

— Nu trebuie să-ţi baţi capul să pricepi ceva, soră Michelle.

— Oh, nu, dar asta fac, Episcop Chester. Cred cu toată tăria că aţi încercat să folosiţi alte persoane pentru a trimite mesajele fraţilor Tynedale, iar William şi Edward le-au ignorat. Probabil că acei oameni s-au străduit să le predice prea mult despre focul iadului şi despre îndatorirea lor de creştini de a se supune în mod absolut. Se pare că fraţii Tynedale erau oameni cu spiritul descătuşat şi atitudini liberale.

— Erau nişte atei spurcaţi, destinaţi damnaţiei eterne. Simpatia ta pentru ei îţi pune sufletul într-un pericol de moarte.

— Atei sau nu, ei sunt cheia a ceea ce vă doriţi cel mai mult. Trebuie să ştiu despre ce este vorba.

— Tu trebuie să ştii? Tu? O femeie, care-mi spune ea ce vrea. Eu sunt păstorul pus de Dumnezeu să te conduc spre salvarea eternă!

Viața mea fusese un şir nesfârşit de izbucniri pe acest subiect. Această ieşire nu era nici ea cu nimic deosebită. O călugăriță care fusese conectată la comanda de ochire a unui laser termonuclear era destul de greu de intimidat. Moartea-şi aşezase deja mâna pe umărul meu dar se decisese să nu mă înşface încă. Asta se întâmplase cu o lună în urmă. Acuzațiile de erezie şi sentința pronunțată de Mare Inchizitor Brittanic fuseseră date citirii. Prin ecranul de observație văzusem mâna călăului întinzându-se spre maneta neagră de ceremonie.

N-am închis ochii. Teoretic, arderea pe eşafod lua o micro-milisecundă. Era o modalitate umanitară de execuție, durerea era total exclusă. Apoi am văzut un bărbat înveşmântat într-o uniformă confecționată fără nici un gust intrând în camera de observație şi împuşcând călăul cu un pistol de rezonanță. Călăul se prăbuşise secționat în două, cu precizie. Numai cineva foarte sus plasat în ierarhia amiralității papale ar fi avut autoritatea şi curajul să facă asta.

— Am terminat de citit, l-am anunțat pe episcop. Acum trebuie să ştiu de ce William Tynedale trebuie să ajungă la tehnologia capabilă să măture civilizații planetare întregi.

— Nu ți se va spune absolut nimic!

— Atunci nu voi mai citi nimic.

— Te vei supune ordinelor mele! țipă episcopul ridicându-se de pe scaun şi venind spre mine.

— Încă o porție de bătaie, ca să-ți stimulezi fanteziile erotice? am reuşit să spun, rămânând cu brațele încrucişate, deşi aveam o idee foarte clară despre ceea ce va urma.

Fără un cuvânt, mă înşfăcă de gluga de penintentă prinzând şi părul dinăuntru, apoi începu să mă izbească cu fața de pupitru. De fiecare dată, prin fața ochilor mei explodau stele albăstrii de durere, apoi o izbuc-nire strălucitoare, ca o supernova de lumină verde, înghiți totul.

Am privit în sus şi de jur împrejur. Îngrozitorul episcop se holba la brațul secționat de la cot. Acelaşi bărbat care-l ucisese pe călău stătea în apropiere cu pistolul aurit de rezonanță. Căldura se disipa de-a lungul striațiilor țevii iar rotoarele huruiau încet.

— Ieşi afară! ordonă el. Vocea-i era doar o şoaptă amenințătoare.

— D...da, Maestru de Bătălie, bolborosi episcopul Chester, apoi se strecură spre uşă.

Maestrul de Bătălie. Erau doar trei, fiind răspunzători numai în fața Papei. În unele probleme, nici măcar Papa nu le putea ordona ceea ce ar fi vrut, iar ei luau decizii în cadrul unui consiliu de război. Maestrul de Bătălie vorbi spre un dispozitiv cusut în mâneca hainei lui. Doi sanitari se grăbiră să intre încăpere. Unul luă brațul secționat şi ieşi, celălalt pulverizâ pe fața mea ceva extrem de rece care îmi atenuă imediat durerea. După care mă scană cu un diagnostat.

— Opinia ta? întrebă Maestrul de Bătălie.

— Contuzii uşoare, trei dinți dizlocați, răspunse sanitarul pe când îmi înfigea sonda în nara stângă. Se auzi un şuerat scurt şi miros de carne arsă. Asta va opri sângerarea, soră. Ai noroc că nu a fost rupt cartilagiul.

— Vrei să spui că episcopul Chester a avut mare noroc, rosti Maestrul de Bătălie. Lăsați-ne singuri.

Maestrul se deplasă încet oprindu-se la zece paşi în fața mea, cu brațele încrucişate şi capul plecat. Nu-mi imaginasem că existau oameni care puteau trata într-un astfel de mod un episcop.

— Fără îndoială, mă crezi un soi de monstru, zise privind brusc spre mine. În pofida a ceea ce ai văzut, să ştii că i-am arătat episcopului mila mea. Aş fi putut să-l tai în două, din creştetul capului până la penis. Cât despre brațul său, fără îndoială că-i este ataşat din nou chiar acum când îți vorbesc. Îmi cer iertare că am lăsat ca maltratarea ta să ajungă atât de departe. Te-am privit citind, pe un monitor aflat cu două încăperi mai încolo şi mi-a trebuit ceva timp până să ajung aici.

— Înălțimea Voastră, cine sunteți? Am întrebat cu o bruschețe care mă surprinse chiar şi pe mine.

— Sunt Maestrul de Bătălie Rodrigarian, Principian al Consiliului Papal al Celor Trei... dar asta nu este important.

Am clipit nedumerită. Neimportant? Al doilea în ierarhia Supradiomului Papal şi cel mai puternic om în viață?

— Cum aş putea servi Supradiomul? am întrebat întinzându-mi mâinile în gestul formal de deferență.

— Omenirea a întâlnit rasa copleşitor de avansată pomenită în Jurnalul Tynedale, Soră Michelle.

Stupoarea întipărită pe fața mea trebuie să fi fost foarte elocventă. Chiar dacă-mi petrecusem mare parte din viață sfidând prostia purtând veşmintele autorității, aceasta era dincolo de ce mi-aş fi putut imagina. N-am spus nimic. Maestrul de Bătălie continuă:

— Zelul nostru misionar ne-a purtat la două sute de ani-lumină în spațiu. Până acum, am întâlnit şaisprezece specii de maimuțe relativ inteligente în patru lumi. Am înființat misiuni pentru educarea lor şi am început să le convertim la cuvântul Scripturii. Am cucerit două specii mai evoluate, ale căror strămoşi scriseseră cărți de filosofie pe când ai noştrii învățau, pe Pământ, cum să confecționeze sulițe. Dar trebuie să ştii, oricum, toate astea.

— Da, Înălțimea Voastră. Inchizitorii noştrii se află în lumile lor, distrugând templele extraterestre şi data-cristalele cu materiale religioase, arzându-i pe eretici. De asemenea, am bombardat o altă lume nimicindo cu totul atunci când I-au sfidat pe misionarii noştrii. Am scris un manifest împotriva acestui lucru dar, probabil, ştiți deja asta.

— Într-adevăr. Acum este altceva. Este o specie extrem de avansată şi are sub control energii care sunt dincolo de orice închipuire. Un crucişător misionar I-a întâlnit, orice or fi fost. A transmis la bază câteva scanări de la mare distanță, apoi a anunțat că îşi activase armele şi că era pe cale să ceară îndurarea cerească. Următoarea navă din zonă a găsit doar un nor molecular în locul masei crucişătorului. Sondele automate de montorizare nu au înregistrat

nici o descărcare bruscă de energie în acel sector. Ceva a vaporizat crucişătorul fără folosirea energiei.

— Dar asta nu este posibil. Cum s-ar putea face aşa ceva?

— N-ar putea explica nimeni. Oricum, este limpede că s-ar putea să ne trezim foarte repede cu întreaga Flotă Spațială Papală redusă la gaze inerte fără mai multă zarvă decât fâsâitul făcut lumânările de la altar stinse la sfârşitul liturghiei. Dacă s-ar întâmpla asta, întreaga forță care susține autoritatea spirituală a bisericii ar fi pierdută. Vor izbucni revolte, rebeliuni, schisme. S-ar putea ca şi tu să stârneşti vreuna.

— Înălțimea Voastră, eu n-aş face niciodată…

— Nu mă dezamăgi Soră Michelle. Ai mult talent şi hotărâre, ți-am studiat dosarul în amănunt. Avem nevoie de tine, ca s-o spun direct. Trebuie să amplificăm puterea şi tehnologia flotei noastre şi apărării, iar asta foarte, foarte repede. Deocamdată, nu putem decât să ghicim cât de avansată ar putea fi această specie nouă. Ar putea fi cu mii de ani înaintea noastră sau chiar mai mult. Scanarea navei lor dezvăluie doar o distorsiune a spațiului şi mişcare. Primele lor arme ar putea fi pecetluite în piatră veche de milioane de ani. Întrebarea este, avem vreo şansă?

— Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, întrebarea este meritäm noi vreo şansă?

În loc să se lase pradă furiei, Maestrul de Bătălie râse.

— Probabil că nu, Soră Michelle, dar mai este o întrebare foarte importantă: vom fi nimiciți pentru ceea ce am făcut deja? Cercetările făcute în lumile din Centaurus au dezgropat dovezi despre vaporizare fără descărcări de energie.

— Cum s-a întâmplat cu crucişătorul nostru misionar?

— Întocmai. Înregistrările care au supraviețuit acestei întâlniri arată că avem de-a face cu o specie animată de prozelitism, cum suntem şi noi. Au fost luate deja măsuri pentru corectarea secolelor de agresivitate religioasă şi bigotism care ne-au marcat. Papa va muri astăzi, ceva mai târziu, împreună cu anumiți cardinali. Se va da vina pe eretici, însă locul celor dispăruți va fi luat de o garnitură de lideri mai liberali, conform aranjamentelor deja făcute. A şi fost trimis un edict către toate lumile aflate sub stăpânirea noastră prin care se cere ca orice persoană cu titlul de „inchizitor” să fie executată pe loc, iar toate misiunile creştine să fie abandonate şi distruse. Mă tem însă că toate acestea nu vor fi suficiente. Cinci sonde automate au fost reduse dintr-o dată la tăcere, iar zeci de nave misionare au încetat să mai raporteze stațiilor lor parohiale. Vom fi nevoiți să luptăm. Ce-aş vrea să aflu acuma este dacă avem vreo şansă.

Comandantul suprem al forțelor armate ale imperiului interstelar mă întreba pe mine dacă aveam vreo şansă împotriva unei supercivilizații vechi de milioane de ani. Catehismul nu mă pregătise pentru chestiuni de această natură, dar aveam în urmă-mi o îndelungată istorie de studiere a adevărurilor şi teoriilor interzise.

— Albinele viețuiesc în cadrul unei structuri sociale destul de avansate şi au construit stupi foarte atent proiectați, fac asta de milioane de ani, dar nu s-au apucat să inventeze tunuri laser şi nave interstelare. Gândiți-vă la ce s-ar fi

întâmplat dacă ar fi avut o organizare foarte avansată, comunicații şi propriile lor oraşe cu mult înainte de evoluția speciei umane...

M-am oprit înainte de a comite erezia menționării originii simiene a oamenilor, însă Maestrul de Bătălie Rodrigarian se mulțumi să zâmbească şi dădu din cap.

— Ce vrei tu să spui este că o societate care s-a situat la nivelul nostru acum câteva milioane de ani s-ar putea să nu fi avansat chiar atât de mult între timp. Da, ar fi o posibilitate, la fel cum s-ar putea să avem norocul chior de partea noastră.

— Nu vă înțeleg, Înălțimea Voastră.

— Sistemul Pământ-Lună este singurul pe care-l cunoaştem în cele trei mii de lumi cercetate care poate oferi eclipse solare perfecte. Asta este noroc chior. Poate că sabia Don Alverin este tot un act similar de noroc chior. Poate că niciodată în istoria galaxiei nu a existat vreun savant, indiferent din ce civilizație, care să fi fost capabil să construiască un transmițător de materie înlănțuită temporal, inclusiv cei care călătoresc cu aceste nave de distorsiune spațială. Noi avem în posesia noastră ceva cu adevărat unic.

— Deci, s-ar putea să dispunem de un avantaj pe care nici chiar extratereştri din navele de distorsiune spațială nu-l au. Putem avansa din când în când şi să construim arme din ce în ce mai sofisticate între anii 1404 şi 2004.

— Puterea minții tale de a pricepe anumite lucruri nu este o exagerare, soră. Sunt cu adevărat încântat de asta. Ei, acum pot conta pe cooperarea ta? Îi vei citi compendiul nostru despre tehnologia construirii armelor lui William Tynedale?

În discuția noastră intervenise o pauză, dar asta nu era pentru amplificarea efectelor dramatice. Se putea ca totul să nu fie decât o uneltire monstruoasă. Era posibil ca nici un ordin pentru distrugerea misiunilor să nu fi fost dat şi să nu existe nici o conspirație pentru asasinarea Papei. M-am uitat spre mâinile lui. Nu purta vreun inel.

— Sunt de acord, Maestru de Bătălie, dar cu o condiție, am anunțat.

— Spune-o doar. Întreaga putere industrială şi bogăție a imperiului sunt sub puterea mea.

— Vă veți căsători cu mine şi mă veți numi consilier personal pe probleme strategice.

Era rândul Maestrului de Bătălie să cadă pe gânduri şi să-şi compună replica.

— Aş putea să-ți revoc jurământul depus în cel mult un sfert de oră, apoi să perfectez numirea ta în cadrul personalului meu, dar este chiar necesar să ne şi căsătorim? În fond, eu sunt un eunuc de carieră şi va trebui să semnez un legământ solemn pentru a beneficia de un transplant testicular din țesuturi clonate înainte ca biserica să poată accepta căsătoria mea.

— Nu am nici un interes în a avea copii sau în consumarea căsătoriei, Înălțimea Voastră. Dacă este să spun adevărul pe de-antregul, îl iubesc pe răposatul William Tynedale mai mult decât v-aş putea iubi vreodată.

— Atunci, de ce toate astea?

— Ca gest de încredere. Uitați-vă la partea bună a lucrurilor, Înălțimea Voastră. În acest fel, ați avea singura persoană care poate exercita o influență asupra fraților Tynedale de partea dumneavoastră şi sub control total atât timp cât ne-ar fi dat să trăim împreună.

Ceremonia avu loc într-o oră. La cincizeci de secunde după ce rostisem legământul, aveam în mână un transmițător radio şi sub ochi un compendiu despre ştiința şi tehnologia armelor. Soțul meu stătea lângă mine.

— Nu mi-am închipuit vreodată că mă voi căsători, admise Maestrul de Bătălie, poate cu un aer cam nefericit.

— Nu vă neliniştiți, Înălțimea Voastră. După ce voi fi transmis toate acestea adevăratei mele iubiri, nimic nu va mai fi la fel. Priviți Jurnalul. Am fost profesoară, cercetătoare, exploratoare iar acum călugăriță.

— Fostă călugăriță.

— Da, într-adevăr. În câteva minte s-ar putea să fiu papesă, în vreme ce dumneavoastră veți deveni savant.

— Chiar îl iubeşti pe William Tynedale? E mort de peste cinci secole.

— Dar când voi apăsa pe butonul transmițătorului va fi în viață şi mă va asculta în atelierul său din Downgate, la Londra. Va fi în anul 1404, când avea douăzeci şi doi de ani.

— Deci, preferi tineretul, cu toate astea te-ai măritat cu mine.

— Are treizeci şi cinci de ani, exact ca mine, apoi va avea optzeci şi trei şi va zăcea pe patul de moarte. L-am admirat dintotdeauna şi cred că portetele sale sunt destul de atrăgătoare. Nu-i un lucru prea înțelept din partea unei femei în robă, dar nu mă consider cea mai potrivită alegere pentru Miresele Scolastice ale lui Iisus.

— Mai bine ai începe transmisia, draga mea. Vei face dovada aceleaşi afecțiuni ca şi celelalte alternative ale tale?

— Voi glăsui cu inima. William cunoaşte sunetul vocii sale, în fond şi la urma urmei.

Am luat micul transmițător radio şi l-am pornit.

— William, îți vorbeşte din nou Michelle. Te rog, ia aminte la cuvintele mele, pentru că de data asta, lumea noastră se află într-o mare primejdie din cauza unui duşman înspăimântător. Am să-ți vorbesc despre principii şi mai avansate pe care le vei lăsa generațiilor din urma ta şi care vor desăvârşi studii şi mai complicate pentru a le putea înțelege. William, în acest viitor... nu, nu ai crede ce soartă am în acest viitor dintre multele posibile. Cât de mult aş vrea să te țin în brațe şi să fiu cu totul a ta. Totuşi, cel puțin îmi poți auzi glasul şi-ți voi putea citi cuvintele în Jurnalul Tynedale, care pare să fi fost redescoperit în 2001. William, avem dragostea, dar câți oare dintre cei care se au alături unul pe altul în carne şi oase au parte de această adevărată dragoste? Ascultă acum aceste principii şi notează-le cu mare grijă.

William scria întotdeauna totul cu mare grijă. Revăzând jurnalul nu am putut observa nici o greşeală semnificativă în cele câteva zeci de pagini ale sale. Citeam cu voce tare, încercând să mă imaginez pe mine însămi în viitorurile alternative anterioare.

— Este aproape suprarealist să vă aud citind propriile dumneavoastră cuvinte, maiestate, zise profesorul Chester pe când puneam la loc, pe masă, Jurnalul Tynedale.

Era deschis la ultima pagină. Podeaua adăpostului se zguduia sub tălpile noastre după ce un alt impactor zburând cu o viteză apropiată de cea a luminii trecuse de apărarea noastră şi detonase. Reuşisem să contracarăm disruptorul molecular al navelor de distorsiune spaţială însă această armă se dovedi a fi numai una dintre multele pe care le aveau. Deşi niciuna dintre armele lor nu era absolut imbatabilă, păreau să ne depăşească numeric de milioane de ori. Pământul şi omenirea erau pe cale să rămnână fără nici o altă resursă.

— Mă întreb de ce se încăpăţânează? am zis gândind cu voce tare.

Mare parte din industria noastră şi sistemele de apărare sunt dispersate cu grijă în spaţiu.

— Atunci de ce alocăm atâtea resurse pentru apărarea acestui loc? intereveni Chester, la obiect ca întotdeauna. Trebuie să existe un motiv serios.

— Foarte curând nu vom mai avea ce folosi, drag şi credincios prieten. Asteroizii artificiali pot fi apăraţi, sau chiar deplasaţi din locul lor, la fel şi băncile de ovule şi navele de întreţinere. Dar după aceea, chiar şi universitatea ta va fi spulberată.

— Sunt sigur că nu, maiestate. Ne aflăm la nouă mile sub pământ.

— O lovitură directă la suprafaţă va distruge căile de acces. Chiar dacă ai supravieţui undelor de şoc, ai rămâne îngropat aici pentru vecie. În calitatea mea de cel mai important membru în viaţă al familie imperiale, nu pot permite să se întâmple aşa ceva. Personalul universităţii şi arhivele cu date vor fi dispersaţi în punctele de rezistenţă ale marilor uzine. După care, Pământul va fi lăsat să-şi întâlnească destinul.

Nu exista vreo replică porivită pentru un astfel de verdict. Chester rămase tăcut, posomorât şi adâncit în gânduri. Am ridicat memorizatorul cu ultima transmisiune spre fraţii Tynedale şi am început să citesc.

— Este bine de ştiut că alteţa sa regală, prinţesa Michelle din Casa Watson a găsit cauza justă şi fundamentată...

— Ah, tehnic vorbind, ar fi mai potrivit cuvântul „maiestate”, nu „alteţă”. Sunteţi suveranul la domnie.

— Adevărat, însă data din capul textului este cea de acum unsprezece zile, înainte ca fratele meu să fie ucis. Pe atunci, eram doar alteţă regală şi nu maiestate.

— Nefericite circumstanţe, însă a murit ca un viteaz.

— Steven, nu mă pot concentra să citesc asta. În toate transmisiunile mele anterioare am fost, pe rând, o tânără isteaţă, spunând unui băiat că-i cam place de el, şi care-şi exprima regretul că nu-i poate da întâlnire. William Tynedale le cunoaşte pe toate aceste Michelle, dar nu mă ştie şi pe mine.

— Puteţi spune ce doriţi, maiestatea voastră. Sunteţi împărătească acum şi nu răspundeţi înaintea nimănui în întregul Imperiu Solarian.

M-am aşezat la pupitru şi am pus un senzor pe frunte, apoi m-am gândit la câteva inserţii noi în textul de pe memorizator. Încăperea se zgudui când un alt impactor detonă, iar luminile slăbiră pentru un moment. Când am înălţat

privirile, am văzut că Chester se ridicase în picioare uitându-se îngrijorat la fisura lungă apărută în tavan.

— Crezi că ne va folosi la ceva? am întrebat punând senzorul deoparte.

— Am reuşit să obţinem un avantaj, de asta ne tot bombardează acum. Nu au crezut nici un moment că vom arunca în luptă întreaga noastră flotă pentru a captura una dintre navele lor de distorsiune spațială. Am reuşit să reconstruim tehnologia lor de bază şi vor să ne anihileze înainte să putem fabrica o nouă flotă de luptă cu nave asemănătoare.

— Operațiunea a fost aproape o improvizație. Nava aceea de distorsiune spațială a fost doar una de recunoaştere, cu toate astea a distrus trei dintre crucişătoarele noastre grele. Chiar şi acum cred că Iam anihilat apărarea doar printr-un noroc chior.

— Întâmplare sau nu, acum ştim câte ceva din tehnologia lor, precum şi unele informații despre psihologia lor. Armele noastre sunt acum pe măsura lor, sunt mult mai avansați doar în ceea ce priveşte scuturile de temporizare de fază şi tehnologia lor de mascare spațială. Transmiteți principiile lui William Tynedale, iar aceste chestiuni de fizică vor fi deja folclor când omenirea va atinge următoarea versiune a anului 2004.

Nu aveam nici o îndoială în această privință. În afară de introducere, textul fusese pregătit de cei mai capabili dintre academicienii noştri. Teoretic, frații Tynedale ar fi capabili să construiască un pistol de rezonanță primitiv şi poate chiar şi o unitate gravitațională care să propulseze în aer vreuna dintre corăbiile lor de lemn şi poate chiar şi în spațiul cosmic. Bineînțeles, au fost introduse şi avertismente privind zborurile la altitudine prea mare, unde nu se mai putea respira. Cu aceste cunoştiințe din mâna mea, Anglia ar fi putut cuceri întreaga lume până în 1470. Poate că nici aselenizarea nu ar mai fi fost o problemă insurmontabilă în timpul vieții fraților Tynedale. Dar ce ar fi urmat după aceea, şi de ce? M-am uitat spre Chester. Progresul făcut pe îndelete, cu o precizie maniacală, fusese toată viața sa.

Întrebarea „de ce?” fusese rezervat numai cadrului rezultatelor experimentale care nu întruneau toate aşteptările.

— În acel an 2004 vom dispune deja de nave cu distorsiune spațială şi vom fi pe acelaşi picior de egalitate, sau chiar mai mult, maiestate.

— Aşa-mi tot spune toată lumea, însă este de datoria mea să întreb de ce?

— Cum de ce, maiestatea voastră?

— Uite ce-i Chester. Ce-ar fi dacă aceste nave de distorsiune spațială nu sunt altceva decât un singur nivel dintre multele variante de replici ale inamicului?

— Nu sunt sigur că vă înțeleg.

— Uite acest exemplu: te înțeapă o viespe. O striveşti, iar suratele sale din cuib dau năvală peste tine. Răspunzi cu insecticid. Atunci ele induc imunitate la această substanță în organismul războinicilor lor. Ajungi să apelezi la aruncătorul de flăcări. Atunci viespile încep să se înmulțească rapid şi foarte mult, ascunzându-şi cuiburile în locuri unde nu ți-ai permite să le dai foc. Arzi

continentul cu armele nucleare. Atunci ele învață să-şi aşeze cuiburile în adâncul oceanului. Mai trebuie să continui?

— Vreți să spuneți că navele de distorsiune spațială sunt doar un nivel al răspunsului, maiestate?

— Poate. S-ar putea să fi avut sute de milioane de ani la dispoziție pentru a-şi făuri armele, Chester. Şi nu mi se pare că sunt înarmați doar cu măciuci. S-ar putea să parăm loviturile lor de bâtă, poate că i-am putea vorbi lui William Tynedale despre insecticidele lor şi aruncătoarele de flăcări, dar se va sfârşi, oare, asta? Poate că, la un moment dat, vor decide că suntem prea avansați şi vor depăşi câteva nivele de apărare pentru a ne lovi direct cu bomba termonucleară anti-viespe.

— Este... ăăă, nu sunt de acord. Mie mi se pare că ei urmăresc procesul de distrugere a noastră nivel cu nivel şi din cauza asta am putut întotdeauna să prindem ceva de la ei. Avem Jurnalul Tynedale şi sabia Don Alverin. Extratereştri din navele lor de distorsiune spațială nu le au. Legătura noastră de înlănțuire temporală este singurul nostru avantaj. Dar este unul important.

— Mă tot întreb. Analizeze Jurnalului indică faptul că am avansat tehnologic cu o mie de ani de la primele mele cuvinte către William Tynedale, dar unde ne-a adus asta?

— Am ajuns foarte, foarte departe. Suntem acum precum şoarecii care provoacă o haită de tigrii, dar ne menținem pozițiile.

— Ne menținem pozițiile? Suprafața Pământului a fost redusă la zgură topită de către impactoare. Nu ştim nici măcar localizarea planetei de unde provin extratereştri, sau dacă există vreun asemenea loc. Am avariat zeci dintre navele lor, am distrus trei şi capturat una în cinci ani de când s-a pornit acest război. Ei au dezintegrat peste şapte mii din navele noastre.

— Războiul era inevitabil, maiestate. Ne-au atacat navele. A fost un act total neprovocat, comandorii, căpitanii şi amiralii flotei noastre au acționat sub ordine stricte să avanseze spre navele de distorsiune spațială cu sistemele de arme decuplate. Nouăzeci de nave pământene au fost vaporizate în timp ce se apropiau într-o manieră paşnică, înainte să începem să ripostăm.

— N-ar fi fost, oare, posibil să fim prieteni? De când prințul Isambard Brunel a lansat Flota Solariană Interstelară de Război în 1851, aceasta a ajuns între timp să numere nouăzeci şi cinci de mii de nave de luptă. Noi, Solarienii, păream periculoşi. Poate că primele nave de distorsiune spațială erau pilotate de păstori, care apărau interesele lumii lor. Noi trebuie să fi arătat precum lupii, gata să ieşim la prădat orice ar fi fost sub caracteristicile navelor noastre.

— Fără flota de război am fi fost deja anihilați.

— Navele extraterestre de distorsiune spațială nu s-au atins de Esgrr, Volderrii sau Sgort, care sunt civilizații vechi de zeci de mii de ani.

— Filosofi fără şira spinării. Ei nu reprezintă nici o amenințare, nu au nici măcar nave interstelare. Noi suntem altfel şi nu suntem încă învinşi. Acum a venit momentul să ripostăm. Stă numai în puterea dumneavoastră, maiestate. William Tynedale vă ascultă. Acest lucru vă conferă o forță inimaginabilă.

— Ce vrei să spui? Ce propui?

— Fraţii Tynedale au ascuns Jurnalul şi sabia, au publicat numai principiile ştiinţifice şi invenţiile. Jurnalul şi sabia au fost găsite doar acum câteva luni, când a fost deschisă cripta familiei Chester. De ce leau ascuns? Au fost, cu siguranţă, ascunse. Sabia şi jurnalul se aflau în sicriul de plumb al lui Sir Percy Chester, un om care nu avusese nimic de-a face cu fraţii Tynedale. Mormântul este întotdeauna descoperit în anul 2001. Dumneavoastră vă naşteţi în toate variantele, sunteţi întotdeauna o mare admiratoare a lui William Tynedale. Sunteţi ceea ce numesc fizicienii o constantă temporală imuabilă.

— Ştiu, ştiu. Trecuturile sunt inşanjabile dar li se pot face adăugiri. Am o noţiune generală despre principiile teoretice, chiar dacă nu înţeleg matematica lor.

— Da, într-adevăr. Iată cum am putea accelera ştiinţa omenirii de câteva ori. Spuneţi-le fraţilor Tynedale să nu ascundă sabia. Am putea atunci să comunicăm în continuu progresele noastre celor care vin după ei, astfel s-ar realiza un feedback constant. În şase sute de ani am putea progresa cât în zece milioane de ani, poate chiar o sută de milioane! În momentul când am ajunge în anul 2004, omenirea ar puta deveni civilizaţia stăpânitoare a galaxiei, sau chiar a întregului nor de galaxii din proximitate.

— Este vorba aici de ceva conjunctural, profesore.

— Nu chiar. Un comitet alcătuit din cele mai strălucite minţi ale Imperiului Solarian a fost însărcinat să studieze această propunere.

Modelele lor computerizate constituie baza a ceea ce v-am spus acum.

Asta era ceva nou pentru mine şi am găsit că era un motiv de alarmă.

— De ce nu mi s-a spus nimic până acum?

— Nu a fost vreme, maiestate. Sunteţi împărătească şi Comandant Suprem al întregului Imperiu Solarian de numai unsprezece zile. Nici chiar încoronarea dumneavoastră nu a avut încă loc. Tehnic vorbind, sunteţi încă prinţesă şi nu împărătească.

— Sunt perfect conştientă de detaliile şi implicaţiile legilor imperiale şi protocoalelor, profesore, am răspus cu răceală. Nu a fost, într-adevăr, vreme pentru o încoronare formală.

— Nici pentru aceste dezvăluiri, zise el cu un zâmbet forţat. Maiestate, nu există nici un fel de conspiraţie. Toate acestea au fost plasate în urma altor priorităţi strategice imediate. Mă refer în special la impactori.

— Deci, conform noului plan, ce am eu de făcut?

— Citiţi prezentarea dumneavoastră personală, citiţi sumarul celor mai avansate ştiinţe actuale ale omenirii, apoi instruiţi-i pe William şi Edward Tynedale să nu ascundă sabia, să o lase moştenitorilor lor ca pe o preţioasă comoară care va salva omenirea. Sabia este înlănţuită cu propria sa versiune de acum şase sute de ani, poate aduce în trecut cunoştiinţele de acum, generând un număr infinit de versiuni ale trecutului pentru a ne aduce la puteri inimaginabile. Decizia vă aparţine, maiestate, şi posedă singurele mijloace de a lupta împotriva unei rase de milioane de ori mai avansată ca noi. Ce aveţi de spus?

Eu luasem deja decizia, dar cum fusesem implicată în tot felul de intrigi politice şi de curte încă de când putusem purta prima conversaţie coerentă, am făcut o pauză de efect, încruntându-mă şi muşcându-mi din când în când buza de jos.

— Sunt de acord cu planul vostru, am spus brusc şi am fost încântată să descifrez expresia de uimire vicleană răzbătând o clipă pe figura lui. Sigilează uşa şi ecranează toate comunicaţiile. Nu doresc nici un fel de întreruperi în timp ce transmit mesajul prietenului meu demult răposat.

Chester chemă gărzile şi lacheii de curte, împărţi ordinele şi-i trimise afară din încăpere. Codifică accesul în interior cu o cartelă de sigiliu, apoi se înclină adânc în faţa mea.

— Dorinţele v-au fost îndeplinite, maiestate, anunţă el.

— Minunat. Acum poţi rămâne şi asculta spectacolul, dar te rog să te abţii de la comentarii isteţe sau chicoteli în timp ce vorbesc despre lucruri intime cu cel mai platonic dintre prietenii mei.

— Nici n-aş fi îndrăznit să visez asta, maiestate.

Am întins displayul memorizatorului şi am început să citesc.

— William Tynedale din Londra, ştiu că mă asculţi fiindcă ştiu că ai această sabie la-ndemână în fiecare clipă a vieţii tale, după prima mea transmisiune, aşa trebuie să fi fost. Pentru cea de-a cincea oară îţi vorbeşte cea mai mare admiratoare a ta, Michelle, de la şase sute de ani distanţă în viitor. De această dată, mă vei găsi drept Împărăteasa Michelle a Patra, a întregului Imperiu Solarian. Ne aflăm în plin atac, loviţi din greu şi periculos de precis de duşmani foarte, foarte ostili, o seminţie străină omului. Ţi-am descris-o în mesajele mele anterioare. Cu toată forţa noastră militară, nu putem nici măcar să ne menţinem poziţiile. Acum cinci ani, un crucişător spaţial comandat de ducele de Mandroniter, a tras asupra unei mici nave extraterestre, distrugând-o. De atunci, întreaga omenire se află în război cu o rasă mult mai bătrână decât ţi-ai putea închipui. Unele principii şi tehnici folosite de duşmani trebuie acum communicate filosofilor şi meşterilor din vremea ta, pentru a ne da un avantaj în acest război care va începe peste şase sute de ani în viitorul tău.

Am continuat să citesc, descriind principiile celor mai avansate arme ale noastre. Profesorul Chester nu realizase încă faptul că nu-mi exprimasem niciuna dintre dovezile de afecţiune faţă de spiritul meu îngemănat şi dragostei mele adevărate din Londra medievală. Totul decurgea perfect în ce-l privea pe Chester, totul era conform planurilor. Ceea ce nu fusese luat în considerare era tradiţia care cerea Comandantului Suprem al Forţelor Militare Imperiale Solariene să poarte întotdeauna arme asupra sa. Mai precis, el credea că are totul sub control. Din nefericire, blocajul inhibitor pe care-l plasase în programul anticului şi ceremonialului meu pistol de rezonanţă fusese descoperit în urma unei scanări pe care o efectuasem în secret. Tatăl meu mă învăţase ce însemna paranoia, deşi nu reuşise să mă vadă de prea multe ori înainte de moarte. Toţi domnii tehnicieni din slujba mea mă asiguraseră că arma era perfect funcţională şi gata de a fi utilizată, aşa că descoperisem că nu mă puteam încrede în nimeni.

De la mama învățasem ceva electronică şi cu ajutorul câtorva fibre optice atent poziționate am putut trece de unitatea de control şi calibrare a armei mele de gală. Nu putea funcționa la fel ca şi un pistol de rezonanță, însă puternicul laser de inițiere din camera de încărcare putea găuri o placă de oțel de câțiva centimetri grosime. La o interogare exterioară cu un program specializat, arma mea apărea inofensivă, dar aveam nevoie de o armă şi chiar asta şi era. Mă gândisem că se plănuise o încercare de asasinat la adresa mea, dar acum eram sigură.

— ...şi de aceea, misiva mea tehnică se încheie aici, nu însă şi cuvintele mele pentru tine, William Tynedale, adevărata mea dragoste, atât de departe în trecut, am citit pe când mă apropiam de final. Te rog ia seamă că marii filosofi ai naturii din vremea mea au descoperit că trebuie să laşi sabia Don Alverin urmaşilor tăi, împreună cu Jurnalul Tynedale. Ei doresc să le folosească pentru a progresa mai departe dinspre trecut spre viitor, dar au greşit cu toții! În numele întregii omeniri, nu scoate la iveală nimic din toate acestea şi ascunde sabia! am strigat dintr-o dată şi scoțându-mi arma pe când rosteam aceste cuvinte.

Chester tocmai era pe cale să-şi tragă din toc propriul său pistol de rezonanță, însă laserul meu I-a secționat trupul în diagonală, tăindu-l în două cu tot cu scaun. Apoi am tras spre punctul de lângă uşă, unde ascunsese contactul care permitea accesul, blocându-o cu totul. Ce de-a treia salvă a mea a distrus cupola monitorului. Cei de afară răspunseră tăind alimentarea cu energie a luminilor şi inundând încăperea cu gaze anesteziante, dar activasem iluminarea sistemului de ochire al armei mele şi m-am repezit la trupul lui Chester. Într-un buzunar al hainei am găsit un mic rezervor de oxigen şi o mască. Am inspirat adânc şi am continuat să-i vorbesc lui William Tynedale.

— William, încearcă să mă oprească şi nu mai am decât câteva clipe de trăit. Ascunde sabia, distruge jurnalul, uită de toate şi mai ales de mine! am strigat spre comunicatorul de pe masă, apoi am mai luat o gură de aer din tubul de oxigen.

— Sabia şi jurnalul sunt cheia spre viitorul care ți-a dăruit numai filosofia naturală şi meşteşugul armelor. Lumea noastră modernă este un imens regat medieval.

Încă o gură de aer, iar la uşă am putut auzi cum se scrijelea pentru ataşarea unui dispozitiv pentru forțarea ei.

— Cele trei civilizații extraterestre pe care le-am contactat îşi dezvoltaseră un set de coduri morale în afară de studiile lor ştiințifice şi filosofia naturală. Drept urmare, trăiseră în pace timp de zeci de mii de ani, însă noi nu am făcut nici un progres în ceea ce priveşte perceptele noastre morale față de ceea ce există în vremea ta.

Am respirat din nou din tub, apoi mi-am orientat iluminarea sistemului de ochire spre uşă şi am tras. S-a auzit un strigăt de durere şi un zgomot metalic, semn că dispozitivul de forță căzuse.

— William, singura cale de a opri acest război cu seminția străină este să faci în aşa fel încât acest viitor să nu existe niciodată.

O nouă respirație. Sunet de paşi apropiindu-se de uşă. Am închis radioul.

— Am sabia Don Alverin, trădători nemernici! am strigat şi am mai inspirat o dată. O am la mine. Trageți o singură dată cu pistolul de rezonanță şi veți distruge singura legătură pe care o aveți cu trecutul.

Am deschis din nou radioul.

— Îmi pare rău, William, încercam să câştig ceva timp.

Am respirat din nou, stăpânindu-mi cu greu lacrimile şi încercând să prind ceva din ce se întâmpla dincolo de uşă, dar n-am auzit nimic. Probabil că discutau afară, încercând să se hotărească asupra unuia dintre zecile de mijloace de a intra.

— William, cred că tu eşti cel mai mare filosof al tuturor timpurilor dar te implor să distrugi acest viitor. Să nu devălui niciodată nimănui ceea ce ți-am spus. În oricare clipă se poate întâmpla ca şi curtenii mei să spargă uşa. Am să trag cu arma mea în sabie şi voi distruge astfel înlănțuirea noastră temporală cu vremea ta.

O ultimă gură de aer.

— Te iubesc, William Tynedale, rămas bun şi nu mă uita!

— Se încheie aici, spuse Sir Steven după ce întorsesem câteva pagini goale de după ultima însemnare.

Am închis cartea şi m-am uitat spre textul imprimat pe copertă: Jurnalul Tynedale. M-am uitat spre sabie, apoi spre Sir Steven.

— Ştii, sunt autoare de articole de ştiință nu redactor de carte science fiction, a fost ceea ce am simțit că pot să spun.

— Nu-i nici o aiureală, insistă el.

— Steve, dacă vrei să mă impresionezi cu scrisul tău, nu aceasta este calea pe care trebuie să o abordezi. Care-i, de fapt, planul secret de m-ai adus aici? Dacă vrei să te încurci cu mine, răspunsul este nu. S-ar putea să fiu eu divorțată, însă...

— Este ceva serios! ridică el vocea şi izbi cu pumnul la marginea mesei. Sir Steven era, în mod normal, foarte manierat, dar în anumite cazuri nu se mai putea controla.

— Uite ce-i, nu înțeleg deloc ce vrei să faci.

— Am dat la analizat un fragment dintr-o pagină. Hârtia este orginală, cerneala este la fel şi prezintă toate caracteristicile corecte ale unei reacții chimice lente la hârtia veche de şase sute de ani. Este perfect adevărat.

— Înlănțuire temporală? am râs. Îmi revenise calmul. Ce idee. Mă iei drept vreo netoată? S-ar putea să mă informez eu despre fizică citind numai articolele din revista Nature, dar totuşi o fac în mod curent.

— Şi ce spui despre sentimentele tale față de William Tynedale?

Asta era ceva care mă făcea să nu fiu prea în largul meu. În timpul studenției dădusem cu ochii de singurul său tablou care supraviețuise vremurilor la o expoziție a Galeriei Naționale de Portrete de la Londra. N-aş putea spune că a fost dragoste la prima vedere, dar cumpărasem o reproducere tipărită şi o înrămasem. De asemenea, citisem tot ce se ştia despre acest armurier genial şi despre fratele său. Referințele privitoare la ei continuau până

în anul 1418, când muriseră în urma unui incendiu care le mistuise casa după o explozie a prafului de puşcă.

— Îi admir pe amândoi şi cred că William a fost foarte isteț.

— Exact ca în toate alternativele de viitor pe care tu şi cu William le-ați creat, zise Sir Steven.

— Steve, cred că te întreci deja prea mult cu gluma.

— Nu-i nici o glumă, insistă Sir Steve. Uită-te prin jurnal. Avem la dispoziție cea mai fantastică tehnologie posibilă descrisă în câteva sute de pagini de text, plus diagramele. Michelle, dacă nu iei chestiunea asta în serios, am să mă adresez altcuiva.

Între noi se instală o linişte apăsătoare. Am răsfoit câteva dintre paginile din mijloc ale jurnalului. Câteva chestiuni de fizică mi se păreau plauzibile şi puteau fi verificate destul de uşor prin experiențe. Începeam să nu mai fiu sigură de mine. Aveam în față o expunere a unei ştiințe fără partea de experimente. Numai căile verificate erau discutate, niciuna dintre zonele abstracte sau înşelătoare. Ultima dintre alternativele mele, împărăteasa, avusese dreptate cu privire la codurile morale şi de etică. Acestea erau cu totul absente în jurnal.

— Uite ce-i Steve, să spunem că astea toate sunt adevărate. Şi ce-i cu asta?

— Fizica şi tehnologia din jurnal ne-ar putea duce la un avans de peste jumătate de mileniu în nici zece ani, asta-i! Am putea ajunge pe Marte în câteva luni şi pe Alpha Centuri în alți zece ani.

— Da, şi dotați cu arme care ar putea cauteriza o întreagă planetă între micul dejun şi cafeaua de la ora zece. Am ajunge să semănăm cu Attila, înarmați cu sisteme termonucleare, pentru orice civilizație mai bătrână şi mult mai avansată pe care am putea-o întâlni în spațiu. Uităte la unele dintre schemele de aici. Un dement genial ar avea posibilitatea să radă de pe fața pământului un întreg bloc cu arma asta, de exemplu, culevrina de rezonanță. Poți cumpăra majoritatea componentelor de care ai nevoie pentru a o construi la orice supermarket şi să o ansamblezi la umbra chioşcului tău din grădină.

— Şi? Asta înseamnă doar că accesul la informațiile din Jurnalul Tynedale trebuie să fie restricționată. Michelle, ai avut şansa ta. Îmi pare rău, dar aici este vorba de destinul întregii omeniri. Am să duc acest document la Londra, chiar acum. Ştiința din aceste pagini necesită o examinare foarte serioasă. Când ieşi, caută-l pe Thomson, o să-ți completeze un cec pentru osteneala ta.

După ce termină de vorbit apucă sabia şi jurnalul şi părăsi încăperea. Am rămas de izbelişte, cu gândurile mele. Chesterii din toate lumile alternative ale anului 2004 aveau o proastă reputație când venea vorba de tentații. Când se simțeau sub presiune, nu mai verificau nimic să vadă unde era capcana. Mă încerca un sentiment apăsător de regret. Dintre toate acele Michelle Watson, eram singura care nu îi vorbise lui William Tynedale prin intermediul sabiei Don Alverin şi mi-am dat seama că mă simțeam oarecum geloasă. Se auzi un zgomot ca o bufnitură îndepărtată. De afară răsunară nişte paşi. Cred că era Thomson, cu cecul meu.

William Tynedale îşi făcu apariția în încăpere. Purta o manite roşie şi o tunică revărsată peste pantalonii lui de un verde oliv. O sabie atârna de centura care-i încingea mijlocul.

— Domnița mea, iată-mă, zise cu brațele deschise şi cu o plecăciune. Care vă este voia?

O parte din mintea mea părea că refuză să mai funcționeze. M-am trezit remarcând că vorbirea sa şi pronunția englezei moderne era destul de sofisticată pentru cineva din Londra anului 1418. Asta se întâmpla, probabil, deoarece făcea eforturi să vorbească la fel ca şi mine. Avusese parte de câteva ore din transmisiunile mele ajutătoare şi vreo 14 ani de practică. Acesta era, deci, William Tynedale! Cuvintele strigau în mintea mea. Tynedale, un bărbat născut în secolul al XIV-lea. Mintea mea aproape că s-a blocat din nou, şocul era ceva foarte greu de îndurat.

— Eu... William? am reuşit să îngaim, mulțumind cerului că stăteam pe scaun.

— Da, eu sunt William, răspunse cu un zâmbet timid. Sunt dragostea voastră cea adevărată.

M-am ridicat încet, apoi am dat ocol biroului şi l-am luat de mână. Atunci când am fost în stare să vorbesc din nou am răspuns:

— Iară eu sunt a ta, nimic altceva. Dar trebuie... trebuie să explic...

— Tot ce-a fost grăit, am priceput de îndată, mă asigură, punânduşi un deget pe buze.

Ascultase tot ce vorbisem eu şi Sir Steven. Am părăsit încăperea ținându-ne de mână. Nu am fost prea surprinsă să-l văd pe Thomson în salon, legat fedelş şi cu un căluş în gură. Am ieşit din casă şi am străbătut pajiştea spre parcarea maşinilor oaspeților. Nava fraților Tynedale era acolo, nu departe de resturile arzânde ale Range Roverului lui Sir Steven. Înălțimea sa, lordul, stătea în apropiere, cu mâinile ridicate la vedere. În spatele lui era un bărbat care semăna destul de bine cu William.

— El este Edward, explică William, iar fratele său înclină din cap. Nu are glas, dar îi putem desluşi vorbele în alte feluri.

William arătă spre Sir Steven, spre maşina incendiată şi obiectul din mâinile lui Edward. Era ceva ce ar fi putut fi desenat de Dali dacă ar fi fost încuiat în laboratorul unui alchimist, dopat cu un halucinogen puternic şi i s-ar fi spus să picteze ceva interesant. Era alcătuit numai din tuburi în spirală, globuri de sticlă înghețată, fildeş, osidian şi cristal. Patul de lemn părea să fi aparținut vreunei arme de foc arhaice, iar din lăuntrul acelui obiect răzbătea o strălucire sidefie. Ceea ce părea țeava armei era îndreptată spre Sir Steven. Pe pământ, lângă el, zăceau Jurnalul Tynedale şi sabia Don Alverin. Edward se înclină scrut spre mine, dar ținu ațintită asupra lui Sir Steven ceea ce cred că era o culevrină de rezonanță.

Frații Tynedale ținuseră cont de avertismentul meu şi nu dăduseră nimic publicității. Feriți de ochii lumii, studiaseră însă şi lucraseră ca nişte posedați, iar prin 1418 reuşiseră să construiasă o navă interstelară. Era de mărimea unei dube poştale, dar de forma a două cepe lipite la bază, aşezate pe un platou de gustări asiatice. Totul era o împletitură de benzi de oțel, cabluri, bare de

cupru şi grinzi de stejar. Avea mai multe hublouri în formă de săgeată, confecţionate din cristal de cuarţ, şi dacă te luai după miros, nava fusese ermetizată cu straturi de bitum. William îmi oferi un tur al interiorului navei. Era încălzită şi acţionată cu ajutorul unei tehnologii care le-ar fi adus Nobelul pentru fizică în fiecare an, cel puţin pentru un deceniu, dar totul fusese construit folosind materialele din secolul al XV-lea disponibile la Londra. Bioxidul de carbon era transformat în oxigen cu ajutorul unui dispozitiv montat într-o covată de lemn fixată de tavan. Motorul navei fusese descris în Jurnalul Tynedale drept un câmp asimptic, generat de cristalele de cuarţ incluse într-un rotor electric la frecvenţa precisă de... dar nici chiar acum nu eram capabilă să înţeleg exact modul de funcţionare. Nici fraţii Tynedale nu pricepeau mare lucru din asta, însă copiaseră schemele pe care le furnizasem eu într-una din multele mele variante. Nava se folosea de dilatarea temporală relativistă pentru a acoperi şase sute de ani în câteva luni, poate că efectuaseră călătoria în şaptezeci de zile, oprindu-se din când în când pentru a-şi completa proviziile şi cantitatea de aer proaspăt necesar respiraţiei.

Toate astea numai pentru că William voia să fie cu mine.

N-aş putea să spun cât timp am rămas îmbrăţişaţi, dar la un moment dat am ieşit afară, unde Sir Steven aştepta smirnă lângă Edward.

— Cunoaşte destule dintre secretele jurnalului pentru a fi un pericol, i-am avertizat pe fraţii Tynedale.

Edward îl obligă să intre în navă, astfel că William şi cu mine rămăsesem din nou singuri.

— Îl vom lăsa în voia lui, în deplină siguranţă, împreună cu unii oameni din stele, să-şi ducă traiul într-un templu, zise William.

— Aţi... v-aţi întâlnit cu extratereştri?

— Ne-am preumblat pe pământurile lor şi ne-am sfătuit cu înţelepţii lor.

— Dar eu? am întrebat. Ce se va întâmpla cu mine? Am desluşit câteva secrete din jurnalul tău. Mi le amintesc.

— Vei face după cum ţi-e voia, domniţă, rosti el încet, de parcă s-ar fi temut de răspunsul meu.

Oricum, în Sir Steven nu putea avea încredere, dar avea în mine. Avea de gând să mă lase să aleg, aşa cum făcuse cavalerul cu mireasa lui, în Povestea Soaţei din Bathe.

— Dacă tu pleci, şi inima mea va pleca cu tine, am spus cu toată sinceritatea, iar eu trebuie să merg acolo unde-mi este inima.

Am mai petrecut câteva minute afară, luându-ne rămas bun de la Pământul anului 2004 la lumina Range Roverului care ardea. Apoi am auzit în depărtare sirene şi am văzut luminile de poziţie ale unui elicopter care se apropia. Părea un motiv serios să luăm Jurnalul Tynedale şi sabia Don Alverin şi să intrăm în navă. Apoi am dispărut cu totul.

SFÂRŞIT